

Калина Румена

Билка недокосниче

© Калина Румена, автор, 2017 г.
© Елица Рожич, илюстрации, 2017 г.
© Стефка Иванова, корица, 2017 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-506-7

Калина Румена

Билка недокосниче

Лековити напеви от един гревен свят

Книгоиздателска къща „Труд“
София, 2017

Увод

МАРИН БАЕВ – човек, практикуващ алтернативна вибрационна терапия, слушайки напевите, имаше усещания като: затопляне в някои части на тялото, натиск в определени зони, приятно усещане като движение на вода, визуални картини. На всеки напев усещаше въздействие с определена лечебна честота, както ментално, така и физически.

Ефектът от лековитите напеви ще бъде още по-добър, ако се четат в енергийни зони, това са зони с овално сечение, които наподобяват акупунктурните точки на човешкото тяло. Скоро Марин Баев ще регистрира карта, публикувана в интернет, с такива зони. Примери, предизвикали у Марин посочените усещания:

- при „Песня – лек за немощни сърца“ се усеща лекота в стомаха и затопляне, което минава през гръдната кост и се разпространява към главата;
- при „Севда и неин волшебен дар“ се усеща приятно напрежение и топлина в дланите, напрежение в прасците и ходилата;
- при „Песня на Архангел Михаил и биле Ангелика за лек, що гони зли сили от душа и тело“ се усеща топлина в гърлото и гъха и усещане за розова светлина;
- при „Песня на Севда на Кръстовден“ – усещане за лекота в двете ръце и зрителино усещане за ляво, зелено котешко око. Липса на усещане за тяло.

„Билка недокосниче“ предизвиква усещания. Както са индивидуални папиларните линии на нашите пръсти, така и тези писания въздействат уникално на всеки човек. Фолклор и мистика се преплитат, за да дадат изява на лечебните думи.

Марин Баев

Държа в ръцете си книгата на Калина Румена. Отваряйки страниците ѝ, от нея излита безплатно сияние, едно топло, сгаряващо, пречистващо излъчване, характерно за символичния огън из нашите български земи. Този огън, който пречиства и изгаря злото и злите сили от сърцата и душите на хората. Четейки напевите на Калина Румена, ние се озоваваме в храм, от който излизаме пречистени, по-смели, въодушевени, заредени с творчество и вяра в собствените сили. Митове, легенди, поверия, баяния, български обичаи, които могат да съперничат на гръцките легенди и митове и създават една вълшебна, тайнствена и жива атмосфера, подобна на приказка без край, като четящият става участник в самото писание и съсътвател на действието. Легендите и преданията са за самодиви и знахарки, вълшебници и мъдри жени, които помагат на хората и утвърждават вярата им в тях, и са достойни за сравнение със световноизвестната поредица на Тери Пратчет за магьосници и лечители.

Десислава Станева

*внучка на известния наш художник проф. Васил Стоилов,
носителка на неговия аристократичен дух*

От автора

Един гревен свят оживяваше и редеше посланията си в ритъм. Всички участващи се появяваха в мислите ми. Двете героини, Севда и Ангелика, сякаш само водеха нишката на напевите, така както Ариадна плете своята прозрачна нишка. Вплетени са легенди, мистика, гревен български фолклор, които ритмично се наслаждат като дълбоките слоеве на пълноводна река. Тази река пласт по пласт изливаше своята мъдрост като тих ромон на вълни, дошли от миналото със своята тайнственост и непогрязаем стил на една гревност, съхранила тайните си и отдавайки част от тях на вас, читателю.

I.

33 лечебни напева

Во незнајни гори, во незнајни земи чувала се песня преданије
на биле диво, лековито, де си броди по полени,
лековити песни знаје и со тех лечи, на зов се отзоваје, на болка
лек ѝе, на душа утеха давае, а пеје ли, пеје, кој мой, чувај ја.

Кой болка имаје, ја позовае и билетото чуваје, че то ѝе
волшебство, що ѝе сътворено во тоз мир, за болешки
и мѝка – утеха и сѝкровен дар ѝе, за страданието – утеха ѝе,
за мнозина волшебница, де броди,
а се не види, витайе нейде и дим и мѝгла ѝе, никој не мой ја види.

Само кога билетото искае, тогаз мой се появи, но кој ли ја е видел,
кој ли ја знаје? А Севда, билетото диво, песня си запейала:

– Дека ме дириш, майньо ле, дека ме дириш?
Не ме дири, майньо ле, не ме дири, ја сум си тука,
майнѝо ле, тука сум ја по твојѝа дира, майньо ле, по твоја зарѝка
твојѝе гете, майньо ле, кат' теб лечи, кат' майкѝа си,

защо майкѝа ми ѝе волшебно биле лековито и Ангелика се зовае,
моц и сила имаје. Ја сум нейно гете и дар на майкѝа си имаем,
волшебство имаем, за лек го отдаем...

Ја Севда се зова и сум дивото биле – недокосниче,

и ехо песня отвлекаје, далеку, далеку, далеку отлитае,
през гори и воуи ехо се предае и леко шумоли дума ѝедна...
недокосниче, недокосниче, недокосниче...

Ето шум на падащи листѝа, чуете ли ги, капѝат во тишина...

недокоснато биле сум, во два свѝята витая, но песня лек даѝа,
песня мой да земеѝе, тя ѝе лека кат' облаку бели,

де плават во синьото небе, де ефирен лек ќе ви даят,
за здравие и за благодет. За вази си радости сътворете...

1. Песня – лек за немощни сърца

Заридала майчица, сълзи си рони ли, рони,
не мой да се сопне, и завикала:
– Дека си, Севдо, Севдалино? Излез, Севдо, от гори темни,
излез, че мойто дете Божана болно лежи,

лежи на полени, глава ѝ тежи, а сърдце едвам трепка,
Севдалино...
ти мож да лечиш, Севдо, само да се явиш.
Излезнала Севда от гора темна, кат' самодива с цвека
нагиздена, лице ѝ се не види,
пее Севда и глас извила, и завила кат' звон.

– Огин да гори и да загори, на дим да стае,
да земе таз църна болест, да земе да се гори и прегори,
на дим да ѝе, да си ојде от тука църна бољка, и отсека –
далеч от тука се затриј през девет блата во десето,

през девет трънаци во десет тръње и буренње,
зла бољка да се затрие, кат' дим от тук да се завий,
во висини горе да се завийе, дим да я нема!
Сърдце, ти уплах имаш, во ритъм влеси си и леко

во ритъм си забий, воздух имаш, утеха ти даваем,
страшниците прогоних, далеку от душа да си ојдат и тело ти
да не морят веке... дихай, дихай, воздух кристално чист приемай,
я сум Севда биле диво, за Божана песня сътворила, така да биде.

А Божана очи отворила, сърдце ѝ се стоплило и
засмеяла се Божанка, кат' перце леко ѝ ѝе, а майчица се огледала,
на коленце паднала, думи на Севда заказувала,
сълзи светли заронила... проронила.

– Севдо, билке омайна, дека си, защо те нема?
Дете ми здраво ѝе веке... Божана станала и на двора заиграла, со

радост и лекота ѝе гарена нейна душа, сърдце ѝ ѝе кат' перце,
леко и во ритъм бие за нази... да ни носи обич туй дете обично.

И зашумила ѝе гората, ветер завел ѝе трава зелена,
Севда кат' дим зачезнала, нейде си по гори си броди,
че дете ѝе на полята и житята, билка горска – недокосниче ѝе.
Ехо се реје по планински върхари, по падини и пещерняци,

а шумят листята кат' звон, пренасят со шума си тоз тон и
песня лечерна из горский мир шуми... со шума си звони... зън-зън-
зън, чувайте тоз звон, той приглася на горский мир.
За мнозина гар съкровен, душа отпуцете, тоз звон приеете...

2. Севда и неин волшебен гар

Горско цвете дом нема, на гора зелена ѝе,
броди из тревите, песни пейе... и напева... Светлин, лудо-млаго,
дирил Севда от цела годин. Дни и ноче мира немае, викал, викал
билето... узнал за туй волшебство, а здрав ѝе, как мой да призове
туй цвек?

– Севдо, яви ми се, я сум Светлин и теб си дирим,
да вида туй горско проникновение, туй горско сътворение,
дека ѝе туй горско цвек незнаино, вси думат за него,
думат и надежда во душа им трепти, да чуя и ази песня твоя.

Душа ми во мир да затрепти от твое вдъхновение, да
имаем покой на духа мой, да докосна волшебний лек,
де за мнозина ѝе спасение.

– При кого идеш ти, биле, на кого се отзоваеш?
Приеми и мой зов, душа ми искае по-светла да стае,

леко да ѝ ѝе... и тоз мил звон да дооди и при мене, Светлина,
де иская да греем и светлина да даем, кат' билето да биде
светлина и утеха искаем... И накрай Севда се явила,
а Светлин на очи си не верва и ѝе задумал:

– Севдо, лице ти не видам, венец от билета си сплела,
снага ти не видам, кат' дим се вие, как да те видам,

самодива ли си, що си? Ти мен омае и за теб си гумам
и ум си погубам, зашто на мой зов не се отзоваеш,

защо при други одиш и лечиш, мен забрай ли ме?
Появило се билето нај-сетне и на Светлина продумало си:
– Не сум самодива, биле сум, поля и долини са мои градини,
дом ми ѝе гората и сѝм цвеѝе диво, диво – недокосниче,

никој не мой го има, че то за лек е сам-самичко,
сам едничко, Светлине...
и кога щеш мен да видаш, поглеј житијата – буйни ми коси са,
кога щеш очи ми да видаш, поглеј реката,

длабоки кат' вир бездѝнен са, кога щеш снага ми да видаш –
стебло на цвеке ѝе, тонко се виѝе по мека трава
и цѝр дарува на душа и тело, кога щеш да доодя, ти само речи,
зов изкажи...

– През води и гори, през нивя и поля,
ела помогни и душа изцери,
и камбанки звѝнят от кристал и ахат,
недокосниче диво, во този миг ела и яви се сега!

– Ја ще сум тука, Светлине, но мен викај, кога
за лек нужда имае, че ази сум цѝр и цвеке, не мой либе да бига.
На теб, Светлине, за очи ти зѝмбѝл дарувам, за сѝрдце ти
цѝрвена роза дарувам, за душа ти лек от недокосниче дарувам,

за билета да гумаш, обич за цвека и билки на сѝрдце да ти ѝе,
обич и лек на други души да бидеш, Светлине.
Душа ти светлина да даѝе и да беска как искаеш...
та Светлин се гумаеш, светлина ѝе твоја орисија,
да свекеш во мрака, лудо ле, младо.

Светулчица ке стаеш, светлинка да даѝеш и во темни гори
светлина и топлина да озреваеш, горскиј лес да осветаш,
че от многое светлина се нуждаѝе таз гора.
Зверовѝе диви да прогонваш, далеко да бегат.